

NEŠŤASTNÝ PÁD

Říjnové sluníčko zvědavě nakukovalo okénkem do podkrovního pokojíčku. Pokud Míša nebyla na zahradě, určitě dělala ve svém pokoji něco zajímavého. A opravdu, seděla u pracovního stolu, malovala barvičkami a při tom si vesele broukala. Když dozpívala poslední sloku, odhrnula si z čela neposlušné zrzavé

vlásky, které jí stále padaly do očí, a pozorně se zadívala na výsledek své práce.

Tabulka byla téměř hotová. Zbývalo jen dodělat nápis. Na žluté destičce se postupně objevovala velká výrazná písmena: LIPOVÁ KLINIKA DOKTORKY MÍ... Ještě dvě a bude to! Míša zrovna namáčela štětec do hezké švestkové barvy, když zaslechla hlasitý štěkot, capání malých tlapiček a poté i mamčin hlas: „Pupíku, zůstaň! Máš špinavé tlapičky!“

Ale to by nebyl Pupík, jen stáhl svůj bílý ocásek mezi nohy a běžel do Míšina pokoje, jak nejrychleji mohl. Vždyť přinášel důležitou zprávu, nemohl na nic čekat. V této situaci je přece bláto na tlapičkách maličkostí.

Míša odložila štětec a pozorně se zadívala na svého malého kamaráda. Ten už byl u ní, netrpělivě pošťkával a motal se jí kolem nožiček.

„Pod jabloní? Na konci naší zahrady?“

Míša se podívala na Pupíka, a když pejsek začal zvesela štěkat, rychle se zvedla ze židle.

„Pojď, než se tam zase objeví ten kocour.“

Uchopila svůj kabátek, zamávala překvapené mamince a běžela ven.

Pupík běžel první. Míša pochopila, že se děje něco zlého. U šípkového keře pod starou jabloní na sebe pokřikovalo několik vrabců. Ptáci kroužili nízko nad zemí, hned usedali na trávě, hned zase vzlétali.

Vůbec se děvčátka nepolekali, ba naopak začali ještě více štěbetat a třepotat křídélky.

„Ticho!“ zavelela Míša. „Nekřičte tak, takhle vám nerozumím. A posuňte se trošku, musím se na něj přece podívat!“

„Haf, haf,“ zaštěkal Pupík, aby uklidnil neklidné vrabčáky. Ptáčci zpozorněli a začali jeden po druhém usedat na větve stromu. Konečně jej Míša uviděla. Malý vrabeček se snažil vzlétnout, ale marně. Nemohl se pohnout. Levé křídélko měl poraněné, pírka mokrá od ranního deště a smutná, vyděšená očička. Skrčený na hromádce suchého listí se trásl po celém těle.

Holčička si ke zraněnému ptáčkovi sedla na bobek.

„Jsem doktorka Míša,“ představila se.

„Chtěla bych ti pomoci, musím tě ale vzít s sebou na svou kliniku. Prohlédnu ti křidélko, v teploučku se usušíš a zahřeješ se. Tady pod jabloň se nedostane sluníčko, a navíc to tu není moc bezpečné.“

Holčička pohlédla na kočku, která se už nějakou dobu líně procházela po opačné straně plotu.

Vylekaný vrabec pohlédl na Míšu a pak na své přátele.

„Čim, čim,“ začimčarovali ptáci a souhlasně pokyvovali hlavičkami. Nato Míša s největší opatrností vzala ptáčka do dlaní a zvedla se. Jemně ho pohladila.

„Neboj se ničeho, není to daleko a tví přátelé mohou letět s námi.“

„Co to ta Míša zase vyvádí?“ říkala si maminka, když vyhlédla z kuchyňského okna. Holčička obklopená hejnem rozštěbetaných vrabců zrovna zmizela pod korunou staré lípy.

„Už to bude,“ uklidňovala Míša třesoucího se vrabečka a začala šplhat vzhůru po šikmém prkně. Vedlo do malého dřevěného domečku na stromě. Pupík se netrpělivě motal přede dveřmi.

„Vy zatím zůstaňte tady,“ požádala holčička vrabce.

„Až malého vyšetřím, přijdu a všechno vám povím.“

Ptáčci si ukázněně posedali na větev a vystavili své zobáčky paprskům teplého říjnového sluníčka. Míša s Pupíkem zmizeli uvnitř kliniky. Na první pohled vypadal domeček ukrytý mezi hustými větvemi nenápadně. Mohlo by se zdát, že je to jen takový malý dřevěný domeček na hraní, kam se dá před někým schovat nebo si na chvíli jen tak odpočinout. Co jiného lze dělat mezi čtyřmi prázdnými stěnami? A přece, Míšin domeček vůbec nebyl prázdný. Pod maličkým okénkem stál malý psací stůl a vedle něj pultík na vyšetřování. U protější stěny byla drobná komoda s několika různě velikými zásuvkami a nad ní visela police s knihami. Bylo tu čisto a útulno. V růžku stálo pohodlné křeslo, uprostřed ležel barevný kobereček. Tady se dalo strávit nejednu pěknou chvíli, dokonce celé dlouhé hodiny, a pozorovat okénkem život na zahradě.

Míša však neměla čas dívat se na krásy podzimní zahrady. Co nejméněji položila vrabečka na stůl, sundala si kabátek a z kapsy svých zahradnických kalhot vytáhla lékařská sluchátka. Přiložila je vrabečkovi k břichu.

„Je to v pořádku,“ poznamenala tiše.

„Teď se podíváme na tvé poranění. Pupíku, podej mi lupu.“

Pupík vyskočil a hned běžel ke komodě. Tlamičkou uchoпил kliku nejvyšší zásuvky a vytáhl z ní potřebné nářadí. Děvčátko si pozorně prohlíželo poranění na křídle.

„Neboj se, není to nic vážného,“ řekla s úsměvem malému pacientovi.

„Je to jen malé škrábnutí.

Musím však vytáhnout ty ostré trny. Když jsi padal, zavadil jsi zřejmě o růži, že ano?“ Ptáček pokýval hlavičkou.

„Nechápu jen, jak se to stalo, že jsi spadl...“

Míša si od Pupíka vzala připravenou pinzetu, podívala se na poranění přes lupu a začala zabodnuté trny vytahovat. Vrabček jen tiše cvrlikal.

„Ten kocour už byl na stromě?“

Holčička pozorně naslouchala vrabečkovi.

„Nedivím se, že jsi spadl. Ještě štěstí, že sis nezlomil křídlo. Jsi hodně potlučený, proto zůstaneš do zítřka u mne. Až tě křídélko přestane bolet, zase jím budeš moct hýbat. Jedl jsi dnes něco?“

Vrabec zavrtěl hlavičkou.

„To jsem si myslela,“ posteskla si Míša a schovala lékařská sluchátka do kapsy.

„Hned to napravíme. Musíš jíst, abys zase nabral sílu.“

Holčička otevřela spodní zásuvku v komodě a vytáhla z ní balíček loupáných slunečnicových semínek. Několik jich nasypala do malé misky, do druhé nalila čistou vodu. Spokojený vrabeček se pustil do jídla a Míša zatím připravovala pro malého pacienta útulné místečko. Menší papírovou krabičku vyplnila měkkou látkou.

„Tady budeš spát,“ rozhodla se.

„Pírka ti hned uschnou, a až se probudíš, určitě ti bude líp. Pojď, Pupíku. Dobrou noc.“

Míša se oblékla, zamávala vrabečkovi na rozloučenou a pečlivě zavřela dveře své kliniky.

„Všechno je v pořádku,“ řekla ostatním vrabcům, kteří se už nějakou dobu netrpělivě vrtěli na větvích a zvědavě nakukovali oknem.

„Váš kamarád u mne zůstane do zítřka, zatím ještě nemůže létat. Když zesílí a odpočine si, vrátí se do svého hnízda. A nyní už let'te domů, nechte ho spát. Děláte neskutečný rámus!“

Vrabci ještě chvíli kroužili kolem staré lípy, přes okno nahlíželi do ordinace, a když se ujistili, že jejich nemocný kamarád spokojeně spí, odletěli do zákoutí na druhé straně zahrady.

„Co jsi tam tak dlouho dělala, Míšo?“ zeptala se maminka, když se dcera vrátila domů.

„Musela jsem se postarat o poraněného vrabečka,“ začala s vyprávěním. „Spadl na zem, protože na něj zaútočil nějaký cizí kocour. Naštěstí byl Pupík zrovna na zahradě a vyplašil ho.“

Míša pohladila svého miláčka po hlavě.

„Hm...“ povzdechla si maminka s nedůvěrou.

„A jak se teď má?“

„Mnohem lépe.“ Míša chtěla ještě něco říct, ale znovu si povšimla pochybnosti v mamčiných očích.

No ano, maminka je skvělá, nejlepší na světě, ale všechny ty příběhy o zvířátkách nebere vážně. Nejen maminka, ale i tatínek si myslí, že si Míša na kliniku jen tak hraje. Rozumí jí pouze dědeček Jakub, protože on sám je také veterinářem. Nevadí! Hlavně že může pomáhat zvířátkům! Míša políbila maminku a už běžela do svého pokojíčku dodělat ten nápis.

Na dveřích kliniky přece musí být její jméno, o čemž je přesvědčen i dědeček. Pupík prudce vyrazil za ní.

„Ani to nezkoušej!“ Tentokrát byla maminka rychlejší a postavila se mu do cesty.

„Právě jsem vytřela tvoje šlápoty. Musíš počkat, až podlaha uschne.“

Pejsek smutně spustil hlavu a lehl si ke dveřím. Naštěstí mu Míša ještě stačila dát znamení – dva prsty směřující dolů znamenaly: Přijď, jak jen to bude možné, budu čekat.

